

“ บางทีเราก็เรียกกันว่า
‘ไซ’ หรือ ‘ไมไซ’
จากการเปิดใจอันนี้ว่า ‘สัมผัสที่หก’
ไม่เพียงแต่เรื่องความรักดอก
มันจะมีกับทุกๆ เรื่องจริงๆ
ถ้าเราเปิดใจ ”

ประกาศ ชลสรานนท์

ສູດແກ້ວ

PEACE

เมื่อตอนเด็กๆสมัยเรียนหนังสือ ผมเคยมี
ปมด้อยอย่างหนึ่ง คือเพื่อนๆชอบล้อผมว่าไอ้ลูกแกว
(คนแกวบ้านเขาเรียกญวนว่าแกวครับ) เนื่องจาก
พ่อผมเป็นญวน แม่ผมเป็นคนไทย ในสมัยนั้นความ
รู้สึกของคนไทยแกวๆบ้านผมต่อคำว่าญวนไม่ค่อยจะ
ดีเท่าไรครับ

ผมเติบโตขึ้นมาโดยย้ายมาอยู่ที่กรุงเทพฯ
ส่วนปมด้อยในเรื่องนี้ก็ค่อยๆเลือนหายไป เพราะชีวิต
ในกรุงเทพฯ ค่อนข้างตัวใครตัวมัน ไม่มีใครรู้จักวงศา-
คณาญาติกันอยู่แล้ว แต่ทุกครั้งที่ได้ยินคำว่า “แกว” ใน
ใจลึกๆยังสะดุ้งอยู่ครับ เวลาที่เจอเพื่อนเก่าแล้วมีใคร
ผลอเรียกไอ้ลูกแกว ผมจะรู้สึกอายและโกรธมาก

พี่ครับ พวกลูกจีน ลูกลาว ลูกเขมร เขารู้สึก
กันบ้างไหมครับ

ลูกไทย

คุยกันเรื่องนี้ก็ไม่เลว เพราะผมก็เป็น “ลูกเจ๊ก” คนหนึ่ง
จะว่าไปแล้วไม่ว่าจะเป็นลูกแกว ลูกเจ๊ก หรือลูกลาว มันก็ไม่น่าจะ
มีปมด้อยอะไร ถ้าคิดเสียใหม่ว่าเราก็คงลูกครึ่งเหมือนกัน

ลองเปลี่ยนแกว เจ๊ก ลาว เป็นสวิส อเมริกัน อิตาลี ตุล
ความรู้สึกรู้ว่าเป็นปมด้อยก็จะกลายเป็นปมเด่นขึ้นทันที ในสมัยผม
ยังเด็กๆอยู่ ผมจำได้ว่าลูกครึ่งฝรั่งก็ไม่ได้ฮิตกันอย่างนี้ ออกจะ
รู้สึกเป็นปมด้อยด้วยซ้ำ ยี่สิบสามสิบปีหลังมานี้แหละที่ลูกครึ่งฝรั่ง
ชายดีเป็นหน้าเทเท่าที่เดียว คิดกันเล่นๆอีกสิบปียี่สิบปีข้างหน้า
ลูกครึ่งจำปา ลูกครึ่งละว้า อาจจะเป็นที่นิยมก็ได้

แต่ไอ้เรื่องปมด้อยนี่มันแปลก ถ้าลองรู้สึกว่าเป็นปมด้อย
ไปแล้ว มันก็เหมือนตะกอนในของเหลวที่นอนก้นอยู่ เอาไม่ไป
แกว่งนิดเดียวก็ขุ่นได้ เอาเรื่องเหตุเรื่องผลมาพูดกันคงยาก ไอ้คน
ที่ไม่มีปมตรงนั้น ก็จะไม่เข้าใจคนที่เขามี

คุณเคยได้ยินปมด้อยแปลกๆบ้างไหม ผมจะเล่าให้ฟัง
บางที่คุณอาจจะขำ

เพื่อนผมคนหนึ่ง ทุกวันนี้มีตำแหน่งหน้าที่การงาน
ใหญ่โต เป็นถึงกรรมการผู้จัดการบริษัท รายรับเป็นแสนเป็นล้าน
สมัยยังเป็นรุ่นกระซังด้วยกันเขาเล่าให้ผมฟังว่าเขามีความรู้สึกที่
คิดว่าเป็นปมด้านอ่อนแอ แต่เป็นปมที่แปลกมาก

เขาไม่กล้าเดินเข้าไปซื้อของในร้านคนเดียว

ไม่รู้ทำไม เขาบอกว่าทุกครั้งที่เดินเข้าไปซื้อของอะไรก็ตามคนเดียว ไม่ว่าจะซื้อนอต ซื้อกระดาษ หรือซื้อแค่ลูกอมสักบาทหนึ่ง ถ้าเข้าไปคนเดียวแล้วเผชิญหน้ากับคนขายเพียงลำพัง หัวใจจะเต้นแรง เหงื่อกาฬพานจะไหล และก็ไม่มียอมถามไถ่รายละเอียดของสินค้า รีบซื้อรีบจ่ายให้มันจบๆ ไปเสีย

เขาบอกว่าเป็นโรคกลัวคนขายของ

เพื่อนรู้อย่างนี้ก็เลยยิ่งล้อ ยิ่งแกล้งให้เข้าไปซื้อของคนเดียว ก็เลยยิ่งอาการหนัก

ผมเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง ใครๆ ก็หัวว่าผมเล่าเรื่องตลกอำเพื่อนหรือเปล่า ก็อย่างที่บอก ปมด้อยใครปมด้อยมัน ใครไม่เป็นเองคงไม่เข้าใจหรอก

ตอนเรียนชั้นประถมอยู่บ้านนอก ผมก็เคยถูกเรียก “ไอ้ลูกเจ๊ก” เพราะในชั้นเรียนมีลูกคนจีนเรียนอยู่ไม่กี่คน ถามว่าผมรู้สึกเป็นปมด้อยไหมเวลาถูกเรียกอย่างนั้น ก็ต้องยอมรับว่าตอนนั้นรู้สึกอยากมีผิวคล้ำขึ้นมาสักสีเท่า

ทุกวันนี้เมื่อได้ยินใครสักคนเรียกคนอื่นว่าไอ้ลูกแกว ไอ้ลูกแขก หรือไอ้ลูกเจ๊ก ผมก็เพียงรู้สึกเหมือนกับได้ยินเด็กๆ ล้อชื่อพ่อกัน

**การเหยียดอีกฝ่ายหนึ่งให้จมโดยใช้ชาติพันธุ์มาแบ่งแยก
ผมยอมรับได้แค่เป็นความคิดของเด็กๆ เท่านั้น**

มนุษย์น่าจะยอมรับนับถือมนุษย์ด้วยกันที่ข้างในหัวใจมากกว่าที่ชาติพันธุ์

ในโลกนี้ มนุษย์ที่มีอิทธิพลต่อชีวิตผมมากที่สุด เขาไม่ได้เกิดที่ประเทศไทยครับ เขาเกิดที่ประเทศอินเดียที่เมืองกบิลพัสดุ์ เมื่อราวสองพันกว่าปีก่อน

ถ้าเรามองพระพุทธเจ้าเป็นมนุษย์ เจ้าชายสิทธัตถะพระองค์ก็ไม่ใช่คนไทย แต่คนไทยเกือบทั้งประเทศก็นับถือสิ่งที่พระองค์ค้นพบ

ศาสนาพุทธ

พระองค์ค้นพบความจริงของมนุษย์

พระองค์ค้นพบว่า “ชีวิตนี้เป็นทุกข์”

ฝรั่งหลายคนฟังประโยคนี้แล้วต้องหยุด แล้วอยากรู้ต่อว่าศาสนาของเราสอนอะไร พระองค์สอนอะไร

พระองค์สอน “ธรรม” หรือ “ธรรมชาติ” นั่นเอง

พระองค์ทรงดำเนินวันละกว่าสี่สิบกิโล เพื่อทรงสั่งสอนผู้คนด้วยความเมตตา ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ไม่ประสงค์สิ่งตอบแทน เพื่อบอกให้มนุษย์ทั้งโลกใฝ่หาหนทางอันประเสริฐแห่งการมีชีวิตอยู่

ผมบูชาพระองค์ บูชาสิ่งที่พระองค์ค้นพบ

บูชาเหมือนคนอื่นอีกหลายคนที่ชอบเรียกคนอื่นว่า

ไอ้ลูกเจ๊ก ไอ้ลูกลาว ไอ้ลูกแขก

ไม่บรรทัด

PEACE

ผมมีเพื่อนอยู่สองคนครับ คนหนึ่งเรียนได้ดีในระดับเดียวกับผม อีกคนเรียนไม่ค่อยเก่ง แต่พอถึงตอนที่จะต้องสอบเรียนต่อ คุณอาเชื่อไหมครับ! ไอ้เพื่อนที่เรียนไม่ค่อยเก่งกลับสอบติดทั้งๆที่ก็ไม่ได้อ่านหนังสือ แต่เพื่อนอีกคนกลับสอบไม่ติด

อันนี้ละครับปัญหา ทำไมมันเป็นแบบนี้ คุณอาคิดว่าการสอบเป็นการวัดผลที่ดีที่สุดแล้วหรือครับ ที่จะให้คนคนหนึ่งได้เข้าไปศึกษาต่อ

ผมไม่เห็นด้วย บางคนที่สอบติด ผมถามว่าเขาเตรียมตัวสอบอย่างไร บางคนก็บอกว่าไม่ได้เตรียมตัวอะไรมากมาย บางคนไม่อ่านหนังสือกลับสอบติด ผมคุยหัวข้อนี้กับเพื่อนบางคน เขาก็เห็นด้วย ผมคิดว่าการสอบใช้วัดคนไม่ได้หรอกครับ

ประชุม ภูแบ่ง

ถ้าคุณประชุมคิดว่าการสอบวัดคนไม่ได้ ผมจะต่อให้อีก
สักสามสี่ประโยคตามนำไปด้วย

การได้เข้าเรียนในสถาบันที่ไปสมัครสอบ ก็วัดคนไม่ได้

การจบจากสถาบัน ก็วัดคนไม่ได้

การได้เข้าทำงาน ก็วัดคนไม่ได้

ทำงานแล้วประสบความสำเร็จ มีเงินมีทอง ก็วัดอะไร
ไม่ได้

จะวัดได้หรือวัดไม่ได้ ปัญหามันอยู่ที่ว่า *ไม้บรรทัดที่เรา
ใช้วัดเป็นมาตราอะไรต่างหาก*

ถ้ามาตราของคุณเป็นหน้าตา เป็นชื่อเสียงก็วัดอย่างหนึ่ง
มาตราเป็นเงินทอง เป็นความสะดวกสบายในชีวิตก็วัดอย่างหนึ่ง
หรือมาตราเป็นความดี ความสงบสุข ก็วัดอีกอย่างหนึ่ง วัดได้
ทั้งนั้น

ถ้ามีการคัดเลือก อย่างไรเสียก็ต้องวัด

แล้วถ้าคุณสมัครไปให้เขาคัดเลือก คุณก็ต้องยอมรับ
ไม้บรรทัดของเขา

*ธรรมชาติก็มีไม้บรรทัด ธรรมชาติแต่ละแห่งมีไม้บรรทัด
ที่ต่างกันไป สัตว์และพืชต่างๆทุกวันนี้ก็ล้วนผ่านการ
คัดเลือกของธรรมชาติมาแล้ว เราจะมางอแงได้อย่างไรว่ากบ
ลิ้นสั้นไม่ควรสูญพันธุ์ กบลิ้นยาวไม่น่าถูกคัดเลือกให้วิวัฒนาการ
ต่อไป*

คุณอาจจะเถียงว่านี่แหละเข้าประเด็นพอดี คนอ่านหนังสือน่าจะเข้าเรียน คนไม่อ่านหนังสือไม่น่าจะได้เข้าเรียน ตอนที่อ่านจดหมายของคุณ ผมนึกคำตอบไว้สองข้อ

ข้อแรก ผมจะตอบว่า ถ้าทีมลิเวอร์พูลแข่งกับทีมแมนเชสเตอร์ ยูไนเต็ดแล้วสมมุติลิเวอร์พูลชนะ ๒-๐ แมนฯ ยูเลยบอกว่าการแพ้ชนะไม่น่าจะวัดที่การทำประตู น่าจะวัดที่ว่าใครวิ่งมากกว่ากัน ลิเวอร์พูลได้ยืนดังนั้น เลยบอกว่าถ้าวันนี้เราน่าจะวัดกันที่ว่าใครโหม่งลูกได้มากกว่ากัน แมนฯ ยูเลยเสริมว่าแพ้ชนะวัดกันที่ใครได้ทุ่มมากกว่ากัน ดีกว่า ลิเวอร์พูลก็เถียงกลับมาว่ามาดูที่ใครสไลด์ลูกบอลได้มากกว่ากันไม่ดีกว่าหรือ ดุมีลีลากว่า คลาสสิกกว่า

เถียงไม่นานก็ชกกัน

**สงครามของมนุษยชาติก็เกิดจากไม้บรรทัดคนละอัน
ทั้งนั้น**

ข้อสอง ผมจะถามคุณกลับว่าคุณแน่ใจจะครับว่าเพื่อนคุณที่สอบได้เขาไม่ได้อ่านหนังสือเลย

สมัยที่ผมกำลังจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย ใครๆที่มาเห็นผม เขาก็พูดกันทั้งนั้นว่าผมจะไปสอบเข้าได้อย่างไร วันๆเอาแต่เล่นกีตาร์ ก็ยอมรับครับว่าวันๆเอาแต่เล่นกีตาร์จริงๆ แต่วันๆผมก็เอาแต่อ่านหนังสือไปด้วยเหมือนกัน ใครจะไปเห็นผมตอนอ่านหนังสือเล่า

อย่าเพิ่งปักใจเชื่อสิ่งที่จับได้เพียงตา

หรือสมมุติว่าเพื่อนคุณเขาไม่ได้อ่านหนังสือจริงๆแล้ว บังเอิญคำตอบมั่วๆไปถูก อันนี้ก็ช่วยไม่ได้ ถ้าแมนฯ ยูเตะลูกส่งให้เพื่อนแล้วบังเอิญไปโดนลิเวอร์พูลเข้าประตูไป ถ้วยชนะเลิศก็ต้องยกให้แมนฯ ยู

มนุษย์เราถ้าอยู่ร่วมกันมากกว่าหนึ่งคน อย่างไรเสีย ก็ต้องมีไม้บรรทัดละครับ

ไม้บรรทัดของผมนี้เมืองศาความอ่อนแก่ ตั้งแต่มารยาท ทัศนคติ ระเบียบ กฎหมู่ กฎหมาย รวมไปถึงรัฐธรรมนูญนั้นเลย ถ้าวันหนึ่งไม้บรรทัดมันคนละมาตรากัน เราก็มีสิทธิ์ที่จะเลิกใช้ ไม้บรรทัดอันเดียวกัน เราจะได้ไม่ชกกัน

สมชายกับสมศักดิ์จึงเลิกคบกันได้

สมศรีกับวิชัยจึงหย่ากันได้

แกรนด์เอ็กซ์ก็แตกวงกันไป

ศุ บุญเลี้ยงก็ลาออกจากมหาวิทยาลัย

ลุงมีก็ย้ายเข้าไปอยู่ในป่า

ดร.บุญชัยก็เลยย้ายไปอยู่อเมริกา

วันหนึ่งข้างหน้าถ้าความสามารถของเทคโนโลยีมันถึง อาจจะมีใครย้ายไปอยู่ดาวดวงอื่นก็ได้ ถ้าเขาไม่ยอมรับบรรทัดฐานของโลกนี้

สถาปัตยกรรม
การบันทึก

PEACE

ผมจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยปีหน้า คิดว่าจะ
เลือกสถาบันที่กับนิเทศฯ เพราะใจรักอยากทำงาน
ขีดเขียนด้านหนังสือ ด้านวงการบันเทิง และคุณแม่
ก็ส่งเสริมด้วย ไม่ทราบที่มีคำแนะนำเกี่ยวกับการ
เตรียมตัวสอบอย่างไรบ้าง

สุรพล

**คุณสุรพลกำลังเข้าใจอะไรบางอย่างผิดอย่างใหญ่หลวง
คณะสถาปัตย์นั้นเขาไม่มีปณิธานจะผลิตบัณฑิตให้เป็นนักขีดเขียน
หรือเป็นนักแสดงเลย**

หลักสูตรที่วางไว้ก็ไม่ได้วางไว้เพื่อการนี้ ที่คุณสุรพลเห็น
บัณฑิตสถาปัตย์ป่วนเปื้อนอยู่ในวงการก็เป็นพวกแหกคอกซึ่งก็
มีประมาณ ๐.๐๑ เปอร์เซนต์เห็นจะได้ และครึ่งหนึ่งของ ๐.๐๑
เปอร์เซนต์ก็เป็นนักแสดงใช้ชื่อปะหน้าว่า *ซูโม่* เสียแล้ว

สรุปแล้วถ้าใครคิดอยากเป็นผู้กำกับการแสดง อยากเป็น
นักแสดง หรือเป็นนักบันเทิงแขนงใดก็ตาม แล้วไปเลือกเรียน
สถาปัตย์ ก็เหมือนถืออวนเข้าป่าไปหาปลา หาปู แม่เจอ...ก็เจอ
แค่ปูนา

ถึงผมจะเคยบอกว่าผมเอาวิชาสถาปัตย์มาอ้อมคือมาใช้
เขียนหนังสือ แต่งเพลง หรือกำกับละคร ก็อย่าไปเหมาเชื่อว่ามัน

ดีต่ออะไร เพราะคนที่เขาเรียนเศรษฐศาสตร์มา เขาคงสามารถเอา
วิชาของเขามาใช้ในงานปลูกมะเขือเทศ ซ่อมรถ โบกปูนได้
เหมือนกัน

**วิชานั้นเป็นทรัพย์ครับ ใครมีไว้กับตัวจะหยิบใช้เมื่อไร
ก็เกิดผลรำไป**

ดังนั้น ถ้าตั้งใจจะไปประกอบสัมมาชีพวิชาใดๆก็ควรจะ
หาทรัพย์ที่เป็นวิชานั้นโดยตรง

ผมแนะนำให้คุณสนใจคณะเหล่านี้ครับ คณะนิเทศศาสตร์
คณะวารสารศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ คณะสื่อสารมวลชน
คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะครุศาสตร์ เป็นต้น

แต่ผมยกเว้นไว้เฉพาะอาชีพนักเขียนนะครับ

**เรียนอะไรมากก็เป็นนักเขียนได้ อ่านเยอะๆ เขียนมากๆ
มีตะกร้าใบโตๆก็พอแล้ว **

ถ่ายรูป
สติ๊กเกอร์

PEACE

พี่เคยถ่ายสต็อกเกอร์ใหม่ พี่รู้สึกยังงี้กับ
ตุ้สต็อกเกอร์ที่มีอยู่เต็มไปหมดตอนนี้บ้าง ผมทะเลาะกับ
น้องสาวเป็นประจำ หมดเงินหมดทองไปกับเรื่องไร้สาระ
ทำไมไม่รู้

ตอนนี้พยายามชวนให้มาสะสมแสตมป์กับ
บัตรโทรศัพท์อยู่ แต่สงสัยจะไม่สำเร็จ พี่ช่วยเขียนเตือน
เธอหน่อย

ยารส

อ่านจดหมายของคุณยารสจบ ผมก็เกิดอาการ “ลมหวน”
ขึ้นมาทันที จำได้ว่าเคยมีจดหมายคล้ายคลึงคลาอย่างนี้
สมัยที่ผมเขียน “คุยกับประกาส” อยู่ที่ “ไปยาลใหญ่”

แล้วก็เลยไปรี้อไปคันดู ไม่น่าเชื่อจะครบว่าสิบปีมาแล้ว
ผมยังนึกไปถึงได้ และที่แปลกใจตัวเองก็คือ ผมยังคิดเหมือนที่
ผมเคยตอบไปแล้วอยู่เลย อ่านแล้วเหมือนกับเพิ่งเขียนเมื่อวานนี้

ขออนุญาตยกทั้งหมดมาลงให้อ่านกัน และถือเป็น
คำตอบของคุณยารสด้วยนะครับ

เราชอบอ่าน ไปยาลใหญ่ สีสันแอนเตอร์เทน เพราะเป็นหนังสือที่ “เซอร์” ดี แต่ที่บ้านไม่ค่อยเข้าใจว่าเราอ่านอะไร แม่อยากที่บ้านเรารับสกุลไทยอย่างเดียว เรื่องอะไรจะยอม ขนาดเราขอให้แม่เราเลิกดูละคร ไร้สาระ พระทิดวงศ์ แม่เรายังไม่เลิกเลย จริงๆนะ เราไม่รู้ว่าเขาดูอะไรกันอยู่นั้นแหละกับพวกคนใช้ อีกเรื่องหนึ่ง แม่ชอบซื้อลอตเตอรี่ บอกให้เลิกก็ไม่ยอม พี่ช่วยหาวิธีต่อกรกับแม่ที

(บี ค่างขาว)

(จากไปยาลใหญ่ ฉบับปฐมภพ พ.ศ. ๒๕๓๒)

ผมไม่เห็นมันจะเข้าทำสัณนิษฐานที่คุณจะไปให้คุณแม่ของคุณเลิกดูพระทิดวงศ์ เลิกซื้อลอตเตอรี่

จดหมายฉบับนี้ตอบยาก ที่ว่ายากก็เพราะมันเป็นเรื่องช่องว่างของมนุษย์ ผมคิดว่าแพนๆของไปยาลใหญ่ซึ่งเป็นคนรุ่นใหม่ก็คงมองเหมือนคุณบีว่าลอตเตอรี่เป็นเรื่องมงาย เป็นเรื่องการพนัน ความผันผวนๆแล้งๆ พระทิดวงศ์นั้นก็มองกันว่า

เป็นละครชาวบ้าน โบราณคร่ำครึ ถ่ายทำไม่สมจริง เดินเรื่อง
อืดอาด

แต่ผมอยากให้มีมองตรงนี้ครับ ตรงความสุข ความสุข
ของแต่ละคนไม่เหมือนกัน และช่องว่างตรงนี้ก็ใหญ่หลวงนัก ผม
จึงพูดอยู่บ่อยๆว่าเราไม่ควรไปดูถูกหนังไทย เพลงลูกทุ่ง หรือ
หนังสือนิยายน้ำเน่าเล่มละห้าบาท

สมมุติว่าคุณชอบหนังสือเรื่องกองพันอำมหิต ด้วย
เหตุผลที่ว่ามันแฉปรัชญาอะไรไว้มากมาย แล้วคุณก็อยากให้
แม่คุณดูมากกว่าดูพระทีณวงศ์

ผมว่าท่านจะทุกข์เอาเสียด้วย

ลอตเตอรี่ก็เหมือนกัน ถ้าซื้อแล้วไม่ซัดสนจนยากก็
อย่าไปห้ามท่านเลย ท่านไปเล่นเกมตู้อย่างเราไม่ได้นี่ จะให้ไปดู
คอนเสิร์ตเพลงร็อกที่มีอยู่บ่อยๆก็ได้

ลอตเตอรี่เดือนละสองสามใบ ไม่เห็นเสียหายตรงไหน
ความสุขเล็กๆน้อยๆของท่าน เอาไว้ลุ้น

ผมอยากแนะนำให้คุณบีลองศึกษาว่าความสุขของ
คุณแม่คืออะไร ถ้าคนอื่นไม่เดือดร้อน หามาให้บริโภคเถิดครับ
เป็นลูกที่ดี อย่าไปบังคับให้ท่านอ่านไปยาไลใหญ่เลย

ดาวทุกดวงในจักรวาลหมุนรอบตัวเอง และก็หมุนรอบดาวดวงอื่นด้วย ไม่มีดาวดวงไหนอยู่นิ่งๆให้ดาวดวงอื่นหมุนรอบเพียงฝ่ายเดียวหรอก

ทุกวันนี้มนุษย์ยังชอบเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางของจักรวาลกันอยู่เลย

ผมมีเพื่อนอยู่คนหนึ่ง เขาเคยบ่นเรื่องน้องสาวชอบถ่ายสติ๊กเกอร์เหมือนกัน และก็ใช้คำว่า “ไร้สาระ” เหมือนกัน ผมเลยย้อนเขาไปว่าแล้วไอ้การที่เขาหายไปทั้งวันตอนออกไปตีกอล์ฟนั้น มันมีสาระตรงไหน การเอาไม้อันหนึ่งเขี่ยลูกสีขาวลูกหนึ่งให้ลงหลุมหลุมหนึ่งนั้นมันมีแก่นสารมากนักหรือ

ที่พูดอย่างนี้เพราะผมกำลังจะบอกว่าถ้าจะพูดเรื่อง “สาระ” กันแล้ว เราจะพูดให้อะไรไร้สาระก็ยอมได้ ไม่เชื่อลองกันดูก็ได้ครับ

คุณหญิงสุปราณีเอาเหล็กแหลมๆแทงหูให้ทะลุแล้วเอาหินใสๆมาติดที่หู มันมีสาระตรงไหน

คุณอุดม แต่พานิชเอาไม้มาต่อกันให้เป็นที่สูงๆแล้วก็ปีนขึ้นไปยืนพูดอะไรอยู่คนเดียวเกือบสองชั่วโมงให้หัวเราะมันมีสาระตรงไหน

คุณวีระศักดิ์ นิลกลัดเอาภาพยนตร์ที่มีคนยี่สิบสองคนวิ่งไล่กันในสนามหญ้าเพื่อแย่งลูกกลมๆลูกหนึ่งมาฉายให้เราดู แล้วคุณวีระศักดิ์ก็คอยเล่าให้เราฟังว่าคนไหนชื่ออะไร กำลังทำอะไรอยู่

ใครแพ้ ใครชนะ มันมีสารตรงไหน

คำว่า “สาระ” เป็นคำที่ดี เป็นอาหารหมู่มัจจุราญ
ต่อร่างกายประเภทคาร์โบไฮเดรตและโปรตีน

แต่ชีวิตมนุษย์ขาดวิตามินที่ชื่อ “ความรื่นรมย์แห่งชีวิต”
ได้หรือ

ถามผมว่าผมรู้สึกอย่างไรกับตุ้สตี้กเกอร์ ผมก็คงต้อง
บอกว่ารู้สึกเฉยๆ และก็มองว่าคงเป็นช่วง “น้ำหลาก” ของแพชั่น
เท่านั้นเอง เหมือนกับเสื้อเอวลอย รองเท้าส้นตึก ลูกดิ่งโยโย่ หรือ
ทามาก็อตจิที่ผ่านไปมา

ส่วนเรื่อง “หมดเงินหมดทอง” ไปกับ “ความรื่นรมย์ของ
ชีวิต” นั้น ไม่เพียงแต่พวกที่ถ่ายสตี้กเกอร์หรือที่ต้องระวัง พวก
สะสมแสตมป์ เล่นกอล์ฟ ดูปอล ซื่อเพชร ฟังเพลง ก็ต้องระวัง
ทั้งนั้น

กินวิตามินโดยไม่กินข้าว ร่างกายก็ไม่ไหวเหมือนกัน

มีข้อที่ผมชอบอยู่ข้อหนึ่งของตุ้สตี้กเกอร์ นั่นก็คือ มัน
เป็นกล้องถ่ายรูป ตามปกติทุกวันนี้เราก็ถ่ายรูปกันอยู่แล้วและก็มี
อัลบั้มสะสมภาพไว้ดูกัน แต่ส่วนใหญ่เราจะถ่ายกันตอนไปเที่ยว
ดังนั้น ผมก็เลยมองว่าการมีตุ้สตี้กเกอร์ติดตัวไปก็ไม่ว่า
เหมือนกัน นี่ก็อยากจะถ่ายรูปกับใครก็ได้เลย แทบทุกเวลา
ทุกสถานที่

คุณยารสถามผมว่าผมเคยถ่ายสตี้กเกอร์ไหม

ว่าแล้วผมก็เลยชวนนักเขียนที่อยู่ข้างๆกันนี้ไปถ่าย
สตูดิโอเกอร์กัน

ที่เห็นในภาพก็มีคุณบัวโร คุณเพลงดาบแม่น้ำร้อยสาย
คุณสมชัย พหลกุลบุตร คุณอรินธรณ์ อาจารย์คันถ์ชิต หมอดู
ตุ้ยเย็น และอีกคุณชุนุ้ยน้อย เสียตายที่คุณ 'ปราช พันแสง คุณสมจัญ
และคุณไอ้ทส์ไม่ได้อยู่แถวนี้

เลยได้ตอบคุณยารสเต็มปากเต็มคำว่า “เคยถ่ายครับ”

ไม่เลวเหมือนกันนะครับรูปนี้ รู้จักกันมาเป็นสิบปี เพิ่ง
ได้ถ่ายรูปร่วมกันจากสตูดิโอเกอร์นี้

เรื่องส่วนตัว

PEACE

ตอนนี้ผมเป็นนักศึกษาในสายวิชาทางการเกษตร ชั้นปีที่ ๔ และก็มีความภูมิใจในสายวิชาที่ตัวเองเรียนอยู่พอสมควร ถึงแม้บางครั้งจะขี้เกียจไปบ้าง บางครั้งก็น้อยใจที่ใครๆเขาดูถูกและไม่เห็นความสำคัญ แต่ยังยืนยันว่าผมภูมิใจในสิ่งที่ผมเรียนอยู่ ภูมิใจที่ได้ทำงานหนักด้วยเรี่ยวแรงของตัวเอง ที่นี้ปัญหามันก็เกิดขึ้น น้องๆของผมไม่ได้คิดอย่างนั้นด้วยนะสิครับ พวกเขาหลายคนมาจากครอบครัวที่ค่อนข้างมีฐานะดี ไม่เคยต้องทำงานหนัก เลือกเข้ามาเรียนเพราะความเข้าใจผิด หรือเพราะกลัวไม่มีที่เรียน สรุปว่าเขาเข้ามาเรียนโดยที่ไม่มีศรัทธาในสิ่งที่เขาจะได้ร่ำเรียน ที่จริงผมว่ามีคนเยอะแยะไปที่เป็นอย่างนั้น

ปัญหามันก็เลยมีอยู่ว่าไหนๆพวกเขาก็ได้เข้ามาเรียนในสายวิชานี้แล้ว และถ้าเขาไม่กล้าที่จะเปลี่ยนใจ ผมก็คิดจะทำให้เขาศรัทธาและภูมิใจในสิ่งที่เขาจะได้พบได้เจอเสียหน่อย และโอกาสดีตอนนี้ก็คือการรับน้อง ผมและเพื่อนๆที่มีความคิดคล้ายๆกัน ได้ลองมาครั้งหนึ่งแล้วตอนอายุปี ๒ โดยพาน้องๆไปรับน้องด้วยการสร้างโรงอาหาร ปลุกต้นไม้ให้กับโรงเรียน ประถมแห่งหนึ่งที่ชัยภูมิ ผลออกมาไม่น่าประทับใจนัก ตอนนั้นผมสรุปว่าเพราะเรายังขาดประสบการณ์และ

เตรียมการไม่ดีพอ ที่เล่ามานั้นเป็นปัญหาที่ผมจะต้อง
แก้ไขเอาเองเพราะมันเกิดจากความไม่พอใจของผม
และเพื่อนๆ แต่ที่อยากจะขอคำปรึกษาก็คือ มันดีแล้ว
หรือที่พวกผมจะเข้าไปยุ่งกับชีวิตส่วนตัวของคนอื่น เขา
จะชอบหรือไม่ชอบอะไร จะคิดหรือจะทำอะไร มันก็
เป็นสิทธิ์ของเขา เป็นชีวิตของเขา นั่นแหละครับคือ
สิ่งที่ผมยังข้องใจ

WIZARD

สิ่งที่คุณ WIZARD ทำอยู่นั้น มองอย่างไรผมก็เห็นว่า
เป็นเรื่องน่ายินดี เป็นเรื่องน่าสรรเสริญ

และถ้าคุณเรียกสิ่งที่ตัวเองทำว่า “เข้าไปยุ่งกับชีวิตส่วนตัว
ของคนอื่น” แล้ว ใ้ที่ผมมานั่งถกปัญหาของคนอื่นอยู่ตรงนี้
ทุกอาทิตย์เล่าครับ น่าจะเรียกว่าอะไร

ความจริงผมก็เป็นคนหนึ่งเหมือนกันที่ไม่ค่อยชอบยุ่ง
เรื่องของชาวบ้าน เพราะผมถือว่าทุกคนมีเส้นรอบวงของตัวเอง
มีโลกของตัวเอง มีหัวใจของตัวเองที่ตัดสินใจจะเลี้ยงซ้ายหรือ
ถอยหลัง ผมมีคำเรียกคนที่ชอบยุ่งเรื่องของคนอื่นอยู่สองคำ
นั่นคือ *เสือก* และ *บ้าอำนาจ* คำสองคำนี้แตกต่างกันก็ตรงที่คน
ที่ยุ่งกับเรื่องชาวบ้านคนนั้นอยู่เหนือเรา หรืออยู่เท่าเรา

แต่สิ่งที่คุณ WIZARD ทำอยู่นั้น ผมอยากจะเรียกว่าเป็น
วิทยาทานอย่างหนึ่งมากกว่า และผมก็รักคนอย่างนี้ รักเหมือน
กับที่ผมรักครูบาอาจารย์ของผม คนที่เป็นครูนั้นเปรียบไปแล้ว
ก็เหมือนป้ายจราจรที่คอยบอกทางคนขับรถ ส่วนเขาจะเลี้ยวหรือ
ไม่เลี้ยวมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

**พูดและทำในสิ่งที่คิดว่าดีต่อคนอื่นต่อไปเถิดครับ เอา
ความจริงใจและศรัทธาในสิ่งที่ตัวเองพูดเป็นที่ตั้ง ส่วนผู้รับเขาจะ
รู้สึกอย่างไร จะตัดสินใจอย่างไร ถึงตรงนั้นค่อยยกให้เป็น “เรื่อง
ส่วนตัว” ของเขา **

ຍຸກໃກສ ຍຸກມັບ

PEACE

ในฐานะนักเขียนคนหนึ่ง พี่คิดอย่างไรกับ
บทกวีของวัยรุ่น มีคนว่ามันคึกขุ ไร้สาระ

แต่ทุกครั้งทีกลับไปหยิบหนังสือเหล่านั้นมา
อ่าน...มันทำให้นึกถึงภาพเก่าๆในความทรงจำที่มัน
ย้อนกลับมาได้ แล้วก็ยิ้มกับตัวเองได้ทุกที่...

Puppy Love นะคะ...มันก็เหมือนบางทีที่เรา
ได้กลิ่นบางกลิ่นที่ทำให้นึกถึงช่วงเวลาบางช่วงในชีวิต
หรือได้ยินเพลงเก่าบางเพลง แล้วนึกถึงเหตุการณ์
ในชีวิตเรา ช่วงที่เพลงนั้นกำลังฮิตนะคะ

...รอความเห็นค่ะ...

ลูกน้อง

ความทรงจำเมื่อครั้งเราเป็นวัยรุ่นนั้น หวานและหอม

เสมอ

มีฝรั่งเขาวิเคราะห์ไว้ว่า เพลงที่คนเราจะประทับใจและ
หามาฟังไปตลอดชีวิต คือเพลงที่เราฟังเมื่อครั้งเป็นวัยรุ่น ผมลอง
มาเทียบกับตัวเองดูแล้วก็เห็นว่าใกล้เคียงอยู่ ไม่รู้ว่าคนอื่นๆเป็น
อย่างไรฝรั่งเขาสรุปบ้างไหมครับ

คนแต่ละรุ่นจึงมีเพลงในดวงใจต่างแบบกันไป คุณลุง
ชอบเดอะบีเทิลส์ คุณยายชอบสุนทราภรณ์ คุณหลานชอบ
แกรนด์เอ็กซ์ ถ้าพูดไว้แค่นี้ก็ไม่น่าจะมีอะไร

แต่มันมีตรงนี้ครับ ตรงที่คนรุ่นหนึ่งที่ชอบเพลงของคุณ
ตัวเองไปแสดงที่ทำดูแคลนเพลงของคุณอื่น คงเคยได้ยินกันนะครับ
ที่เวลาคุณป้าที่ชอบเพลงรุ่นเก่าแล้ววิจารณ์เพลงสมัยนี้ไม่เห็นมี
อะไร ร้องอยู่ได้ว่า เธอเดินจากฉันไป ฉันร้องให้เสียใจแทบตาย
แล้วก็วิจารณ์ต่อว่า คนรุ่นใหม่แต่งเพลงไม่มีสัมผัสเลย ภาษาที่
ใช้ก็ไร้ชั้นเชิง

บางทีคุณป้าก็คงลืมไปว่าสมัยที่คุณป้ายังสาวอยู่นั้น
เพลงของคุณป้าก็ได้แต่ร้องว่า เธอสวยอย่างนั้น เธอสวยอย่างนี้
และก็คงจะถูกคุณย่าหรือคุณทวดค่อนขอตเอาเหมือนกันว่าเธอ
ฟังเพลงอะไร ทำไมหนวกหูจัง ไม่เห็นอ่อนหวานอย่าง ลาวเจริญศรี
เลย

อย่างนี้ทั้งนั้นแหละครับ คนรุ่นเก่ามักจะคุ้นเคยกับสิ่ง

ที่ตัวเองบริโภคอยู่ คู่กันเคยกับสิ่งที่ชื่นชอบอยู่ การจะให้หัวใจรับ
ของใหม่นั้นไม่ง่าย ช่องว่างตรงนี้จึงเกิดมาทุกยุค

กลอนเปล่าของวัยรุ่นยุคก่อนก็เหมือนกัน คนที่อายุมาก
หน่อยก็อาจจะมองว่ามันคึกขุ ไม่มีความหมายอะไร สัมผัสทาง
ฉันทลักษณ์ก็ไม่มี เพื่อนๆผมหลายคนในยุคนี้ก็คิดอย่างนี้ ผม
ยังเคยย้อนเขากลับไปเลยว่าทำเต็นท์ของเราวันนี้ก็ไม่ค่อยมี
ฉันทลักษณ์เหมือนสมัยพ่อแม่เราเหมือนกันนะ (ผมหมายถึงทำ
เต็นท์แบบบอลรูม พวกบีกิน โบเลโรซึ่งมีแบบแผนการเต้นไม่
เหมือนการ “ด๊น” ของวัยรุ่นยุคผม)

เพลงของวงดนตรีเดอะบีเทิลส์ ตอนที่ออกมาครั้งแรกๆ
นั้น คนอังกฤษตกใจกันใหญ่กับการตะโกนโหวกเหวก Oh Yeah
Oh Yeah กันไปทั้งเกาะอังกฤษ ก่อน ค.ศ. ๑๙๖๐ นั้นดนตรีร็อก
แอนด์โรล เป็นดนตรีที่น่ารังเกียจของพวกผู้ใหญ่อยู่

ครูเอื้อ สุนทรสนาน เมื่อครั้งเรียนดนตรีคลาสสิกกับพระ
เจนดุริยางค์ก็เคยหนีไปเล่นแจ๊สกับเพื่อน และเคยถูกพระเจนฯ
เรียกไปดูว่าทำไมไปเล่นดนตรีข้างถนน

แล้วครูเอื้อก็เอาดนตรีแจ๊สมาผสมกับเพลงไทย กลายเป็นเพลงสุนทราภรณ์อันลือลั่นและแสนจะคลาสสิกสำหรับ
คนไทยในยุคหนึ่ง

The Beatles